Prolog

Sedím u počítače a zírám na profil Bernda na *Facebooku*. Už před dvěma měsíci jsem mu poslala žádost o přátelství, ale doteď mi ji nepotvrdil. Copak je na mě pořád naštvaný? Už je to skoro osm let, co jsme spolu mluvili naposledy.

Pročítám si jeho veřejné příspěvky, ale moc jich není. Jak mám teď vytvořit příběh o nás dvou?

Když jsem dokončila svou první knihu, s nadšením jsem se vrhla do psaní druhé knihy. Pokračování toho, co mě v Mnichově potkalo. A k tomu neodmyslitelně patří moje velká láska – Bernd. Tenkrát jsme spolu prožili neuvěřitelně romantické, ale zároveň komplikované období plné neustálých nedorozumění a omylů. Chtěla jsem sdílet své pocity a zážitky. Myslela jsem, že mi můj deník při psaní knihy pomůže. Ale nakonec jsem zjistila, že mám málo materiálu k tomu, abych napsala pravý příběh. Už jsem si nepamatovala, co jsem za ten rok všechno prožila.

Psala jsem kamarádům a žádala je o konverzace, o fotky, o cokoliv, co by mi pomohlo napsat můj příběh. A ani to, že jsem na Bernda neměla kontakt, mi moc nepomohlo. On by možná mohl mít nějaké naše staré konverzace, pomyslela jsem si.

A právě když jsem si psala se svým kamarádem z Mnichova, nedalo se mi to a požádala jsem ho o Berndovo telefonní číslo. Ludwig mi ho ochotně sdělil. I když mě varoval, že Bernd je ženatý a má čtyřletého syna. Možná mu bude vadit, když ho budu kontaktovat. To mě ale neodradilo. Vždyť po něm chci jen staré konverzace, nechci si s ním znovu nic začínat!

Poslala jsem Berndovi zprávu a čekala, zda na ni dostanu odpověď. Napsala jsem mu, že píšu svou druhou knihu a hledám jakékoli dostupné materiály, které by mi při psaní pomohly.

Kamarádka, které jsem se svým příběhem svěřila, si dělala legraci, že mi buď vůbec neodpoví, nebo si mě zrovna zablokuje. Ale ani jedno, ani druhé se nestalo.

Druhý den ráno mi přišla zpráva od Bernda: *Ahoj Adélo, zrovna teď nemůžu žádné staré konverzace s tebou najít. Kdybych něco našel, dám ti vědět.*

Super, takže už není naštvaný. Ale stejně mi nepomůže. Musím vymyslet něco sama. To bude těžké. V psaní mé druhé knihy mi mělo pomoci jen dvacet stránek z deníku. Co teď?

A pak jsem znovu otevřela *Facebook*. Přišlo mi nové oznámení. Bernd potvrdil mou žádost o přátelství! Zaradovala jsem se a klikla jsem na jeho profil. Měl tolik příspěvků z roku 2017, že jsem si hned v ten moment sedla k počítači a začala psát náš příběh.

1. Kurz němčiny

Procházela jsem se večerním Mnichovem. Celé město bylo zasněžené a vypadalo jako namalované. Záře světel z lamp se odrážela ve sněhu a pohled na tu idylku mě fascinoval. Nemohla jsem se vynadívat. Bydlela jsem tady už přes rok, ale byla jsem okouzlená pokaždé, když se mi podařilo najít nějaké malé náměstíčko, kde byly zasněžené fontány, dětská hřiště nebo pomníky. Tohle obrovské město působilo tak malebně! A já jsem se rozhodla v něm zůstat žít. Aspoň dalších několik měsíců. Chtěla jsem se naučit německy.

První rok jsem se kvůli práci nedostala na kurzy němčiny. Pracovala jsem na recepci v jednom hotelu a skoro každý den jsem měla odpolední směnu, takže jsem se až doteď nemohla zapsat na žádný kurz. Ty se totiž konaly jen odpoledne. Můj plán, že tady budu rok pracovat na recepci a přitom studovat němčinu, jednoznačně nevyšel. To se ale mělo teď změnit.

Za dva týdny mi končila pracovní smlouva. Původně jsem chtěla zůstat pár měsíců na úřadu práce a intenzivně se učit německy. Ale úředníci byli tak aktivní, že mi během měsíce našli novou práci. Tam jsem měla začít pracovat přesně za dva týdny. Ani jeden jediný den nebudu nezaměstnaná.

Přišla jsem na Gasteig – hlavní budovu Volkshochschule. Nacházela se na kopci a byla to několikapatrová prosklená budova, ve které se pořádaly jazykové kurzy. Dnes mi začal kurz němčiny, na který jsem se před několika týdny přihlásila. Úroveň B2 se zaměřením na pracovní tématiku.

V prvním patře moderní budovy byla kavárna. Protože jsem přišla asi o půl hodiny dřív, měla jsem ještě čas si koupit kávu a nějaký zákusek. Posadila jsem se na pohovku a začala listovat učebnicí, kterou jsme si měli na kurz koupit. Byla jsem zvědavá a moc jsem se těšila.

Deset minut před začátkem hodiny jsem našla učebnu 3b. Nacházela se ve třetím patře. Vešla jsem dovnitř a uviděla asi pět studentů, kteří už seděli v lavicích. Lavice tvořily půlkruh, takže jsme na sebe všichni viděli.

Vstoupila jsem dovnitř a šla si sednout. Vytáhla jsem z batohu svou učebnici, tužku a propisku. Víc jsem toho neměla a ani jsem nevěděla, co vlastně budeme na kurz potřebovat.

Během pěti minut se učebna naplnila žáky. Ke mně si přisedla jedna sympatická holka z Asie. Ani jsme se nestihly představit, když do třídy vstoupila naše učitelka – paní Schmidtová. Byla to starší sympatická blondýnka s modrýma očima. Pozdravila nás s úsměvem na tváři. Představila se nám a taky nás seznámila s osnovou kurzu: Nejdříve se budeme vždycky učit teorii, pak si uděláme cvičení ve dvojicích a na konec si napíšeme slohovou úlohu. Paní Schmidtová nás vyzvala, abychom se krátce představili.

S představením začínal kluk z Ugandy. Přijel do Mnichova, aby tu pracoval. Chtěl se naučit německy, protože do styku s němčinou se moc nedostal, ale záleželo mu na tom, aby se s lidmi kolem domluvil. Bylo mu něco přes dvacet. Další kluk byl z Maďarska. Přijel sem kvůli své přítelkyni. Byl to informatik. Postupně se představovali všichni žáci. Byli tu studenti z celého světa. Dokonce jsme tu měli holku z Hondurasu a druhou z Filipín. A pak přišla

řada na holku vedle mě. Jmenovala se Yuke a pocházela z Indonésie. Studovala tady v rámci výměnného programu a rozhodla se tu zůstat. Byla to zdravotní sestra. Dokončovala praxi, a aby ji přijali do nemocnice, potřebovala zlepšit svou úroveň němčiny. Ve volném čase hrála na *anklung*.

„Co je to *anklung*?“ divila jsem se a ani jsem si neuvědomila, že jsem svou otázku vyslovila nahlas.

„To je dobrá otázka.“ zhodnotila paní Schmidtová. „Taky jsem o tom ještě neslyšela. Mohla bys nám, Yuke, prosím, vysvětlit, co je to *anklung*?“

Yuke se zasmála. Očividně přemýšlela, jak to v němčině popsat.

„*Anklung* je typický indonéský nástroj z bambusu. Máme skupinu tady v Mnichově s holkami z Indonésie a pravidelně se scházíme, abychom si zahrály. “ odpověděla Yuke. „Občas máme i nějaké vystoupení. Můžete se na nás někdy přijít podívat.“

To by bylo něco! Pomyslela jsem si. *Anklung*. Musím se na to podívat na internetu, až přijdu domů.

Když jsme se všichni představili, začali jsme s výukou. Nalistovali jsme první kapitolu a pustili se do čtení. První kapitola se zabývala různými profesemi. Protože jsme strávili skoro půl hodiny představováním, na práci ve dvojicích nám dnes už nezbyl čas. Zato jsme ale měli čas na slohovou práci. Každý z nás měl napsat, jaká je jeho profese, jaké má v práci úkoly, které úkoly ho baví a které mu naopak připadají nudné. Téma znělo zajímavě a hned jsem se pustila do psaní. Na konci hodiny jsme slohovou práci odevzdali s tím, že nám paní učitelka opraví gramatické chyby a na začátku další hodiny můžou

dobrovolníci svou slohovou práci přečíst nahlas před třídou.

Když se s námi paní učitelka rozloučila, dala jsem se s Yuke do řeči. Spřátelily jsme se během té chvilky natolik, že když jsme se loučily na zastávce tramvaje, už jsem ji měla přidanou na *Facebooku* jako přítelkyni.

V tramvaji jsem si pak prohlížela její profil. Na profilové fotce stála v Paříži před Eiffelovou věží. A pak měla spoustu fotek z cest. Vypadalo to, že byla cestovatelka stejně jako já. Sice byla v Evropě jen necelé dva roky, ale za tu dobu stihla procestovat téměř celou Evropu.

Domů jsem se vrátila kolem sedmé. Můj přítel ještě nebyl doma. Pracoval v hotelu na recepci a měl odpolední směnu. Teprve v jedenáct hodin mu končila směna. Mně to ale nevadilo. Už to bylo několik dnů, co jsem se rozhodla, že náš vztah nikam nevede a že bude lepší to skončit. Dokonce jsem si našla i byt ve sdílené domácnosti na jihu Mnichova. Stěhovat jsem se měla za necelé dva týdny, ale ještě jsem nesebrala odvahu to svému příteli sdělit.

Posadila jsem se na pohovku a vytáhla mobil. Zadala jsem do vyhledávače *„Anklung München“*. Zobrazila se mi stránka, kde bylo napsáno, co je anklung. A taky odkaz na video na *YouTube*. Klikla jsem na něj a naskočilo mi video, jak deset mladých holek stojí na pódiu s nástrojem z bambusu a hraje nějakou indonéskou píseň. Byla to nádhera! Nikdy jsem nic podobného neviděla ani neslyšela.

Zamířila jsem do kuchyně, abych se přesvědčila, že káva už zase došla. Tim, můj přítel, jí vypil tolik, že jsem ji ani nestíhala dokupovat. Místo kávy jsem si tedy udělala mátový čaj, posadila se do obývacího pokoje a pustila se do

čtení svého oblíbeného časopisu *Deutsch perfekt*. Celý rok jsem si ho půjčovala z místní knihovny, abych si zlepšila svou němčinu. A opravdu jsem mohla vidět pokroky, které jsem dělala. Rozuměla jsem čím dál více článkům. Sice jsme doma měli televizi, ale já jsem se na ni nikdy nedívala. Připadalo mi to jako ztráta času.

K večeři jsem si udělala chleba se sýrem a pak jsem si šla lehnout. Na Tima dnes čekat nebudu. Stejně jsem s ním nechtěla mluvit. Věděla jsem ale, že se rozhovoru s ním nevyhnu. Nemůžu se přece jen tak odstěhovat a nechat mu zbaběle vzkaz. Nebo můžu…?

Už jsem spala, když jsem uslyšela bouchnutí dveří. Tim byl doma. Ještě chvíli jsem zvažovala, že bych se s ním přišla pozdravit, ale pak jsem si to rozmyslela. Otočila jsem se na stranu a zavřela oči. Věděla jsem, že Tim bude zase spát v obývacím pokoji u televize, tak jako poslední dva týdny.

2. Nový byt

Ráno jsem se vzbudila časně. Vstala jsem z postele, zavřela dveře do obývacího pokoje, kde Tim ještě spal, a udělala si čaj. Chtěla jsem si ho vzít do ložnice a v posteli si ho vypít se svým oblíbeným časopisem, ale pak jsem si to rozmyslela. Oblékla jsem se a zamířila přes cestu do pekárny. Udělám si dnes radost a posnídám kávu s čerstvým pečivem.

Když jsem přecházela cestu, potkala jsem Timovu maminku. Už několik dnů jsem se jí vyhýbala, protože se mnou pořád chtěla řešit finance svého syna. Byl neuvěřitelně zadlužený a nemínil svoje dluhy platit. To jí dělalo starosti, a to byl i vlastně důvod, proč jsem se rozhodla s Timem rozejít. Bylo mu přes čtyřicet a vůbec neměl finanční gramotnost. Neměla jsem to srdce Timově mamince říct, že se s ním rozcházím a že zase celá tíha jeho problémů přechází na ni.

„Ahoj Adélo!“ pozdravila mě s úsměvem. „Psala jsem ti.“ řekla skoro vyčítavě.

„Ano, já vím. Ale začala jsem s kurzem němčiny, a navíc za necelé dva týdny začínám v nové práci. Měla jsem moc zařizování.“ omlouvala jsem se a doufala, že mi na to skočí.

Timova maminka jen přikývla a společně jsme přešly ulici. „Jdu se nasnídat do pekárny. Tim ještě spí, tak ho nechci budit. Nechceš jít se mnou?“ nabídla jsem jí a modlila se, aby odmítla.

„Ano, ráda. Musím si s tebou promluvit o Timovi.“

Objednaly jsme si kávu a preclík s máslem a posadily se ke stolu u okna. Odtamtud jsme mohly pozorovat dění

na ulici. Zadívala jsem se ven. Tady jsem půl roku žila a odtud za dva týdny odejdu. Bude mi to tu chybět?

„Tim si koupil chytré hodinky za tisíc eur a tento měsíc nesplatil ani jednu splátku.“ oznámila mi Timova maminka narovinu.

To jsem věděla. Věděla jsem, že je Tim nezodpovědný a že místo, aby splácel své dluhy, tak se ještě víc zadlužuje. Ale co jsem s tím mohla dělat? Je to jeho život, jsou to jeho rozhodnutí. Já s tím nic nezmůžu.

„Ano, já vím.“

„Co s tím budeme dělat?“ zeptala se mě zoufale.

„Tim už je přece dospělý. Musí si umět poradit sám.“ řekla jsem jednoduše.

„Ale ty přece víš, že Tim to bez nás nezvládne.“ argumentovala jeho maminka. Ano, to jsem si taky myslela, ale už jsem odmítala dělat dál chůvu čtyřicetiletému chlapovi.

„Myslím, že neexistuje způsob, jak ho donutit k tomu, aby byl zodpovědný. To si musí srovnat v hlavě sám.“ řekla jsem narovinu.

Chvíli jsme mlčky seděly. Timova maminka zvažovala, co dál. Já jsem na nic nemyslela. Bylo mi nepříjemně. Nechtěla jsem řešit další problémy svého přítele. Ale taky jsem nechtěla být nezdvořilá k Timově mamince. A tak jsem tam jen tak seděla a čekala, co poví.

„Mohli bychom se všichni o víkendu sejít u mě a domluvit Timovi.“ navrhla.

„Já o víkendu pracuji. Mám odpolední.“

„Tak přijďte na oběd.“ nevzdávala to.

„Dobře.“ souhlasila jsem neochotně. Snad se z toho oběda budu moct nějak vyvléknout.

Po nevydařené snídani jsem se vrátila do bytu. Tim se právě probudil a vycházel z obývacího pokoje.

„Ahoj lásko.“ pozdravil mě a objal.

„Ahoj Time.“ byla jsem nesvá. Konečně jsem mu chtěla sdělit to, co mě tolik tížilo poslední dny. „Můžeme si promluvit?“

Tim svraštil čelo. Určitě čekal, že s ním budu chtít probírat jeho finanční situaci. Tak jako pokaždé, když jsem ho žádala o rozhovor. Pokrčil rameny a následoval mě do obývacího pokoje.

„Našla jsem si byt ve sdílené domácnosti. Je to v Sollnu. Budu bydlet s jednou holkou z Polska. Myslím, že my dva si potřebujeme dát pauzu.“

Chvíli jsem čekala, než Tim vstřebá to, co se mu snažím říct. „Už delší dobu ti mluvím do života a cítím se víc jako tvoje matka než jako tvoje přítelkyně. A to se musí změnit. Musíš mi dokázat, že se o sebe dokážeš sám postarat. A to můžeš jedině tak, když tě nechám nést následky tvých vlastních rozhodnutích.“ Ani nevím, jak jsem k tomu proslovu došla. Nechtěla jsem mu říct, že se s ním rozcházím. A ani bych to nedokázala. Takhle jsem se s ním nerozcházela, pouze jsem mu dávala prostor. A to, že jsem se k němu nemínila vracet, přece ještě teď nemusí vůbec vědět.

Tim se na mě zadíval. Vzal to ku podivu celkem v klidu.

„Máš pravdu.“ řekl po chvíli. Možná mu už taky začalo vadit, jak ho ve všem kritizuji a jak se mu snažím organizovat jeho život. Bylo toho prostě až příliš.

„Můžeme se samozřejmě dál vídat a cestovat. Ale všechny výlety si odteď budeš platit sám. I útraty

v kavárnách. Už za tebe nic platit nebudu.“ pokračovala jsem dál. Je pravda, že jsem s Timem nechtěla ztratit kontakt. Přece jen jsme spolu byli víc než půl roku. A popravdě si myslím, že by se mi po tom usměvavém klukovi stýskalo. Měla jsem ho moc ráda. Ale vztah s ním bylo peklo.

„To zní jako prima plán. Dokážu ti, že se umím postavit se na vlastní nohy.“ Tim to vzal jako výzvu a já jsem za to byla ráda. Možná mu tohle moje rozhodnutí opravu pomůže postavit se na vlastní nohy. Stát se dospělým. Naučit se hospodařit s penězi a osamostatnit se.

Usmála jsem se na něj a objala jsem ho. Byla jsem ráda, že ten rozhovor, kterého jsem se tolik dnů děsila, proběhl tak klidně.

„Kdy se budeš stěhovat?“

„Prvního února.“

To bylo přesně za jedenáct dnů.

Na odpolední směně v hotelu se toho naštěstí moc nedělo. A tak jsem se rozhodla, že se na internetu podívám po nějaké matraci. Pokoj, ve kterém jsem měla bydlet, byl kompletně nevybavený. Neměla jsem ani postel ani skříň. Všechno jsem si musela dokupovat postupně. Ale vzhledem k tomu, že jsem nevěděla, jak dlouho v Mnichově ještě zůstanu, nechtěla jsem zbytečně kupovat nábytek. S matrací mi pokoj zatím bude stačit. Oblečení můžu mít v kufru nebo v krabicích. Co když tu budu jenom další dva měsíce? Můj kurz němčiny končil v březnu. V případě, že by se mi v nové práci nelíbilo, dala bych výpověď a vrátila se zpátky do Česka.

Do vyhledávače jsem napsala slovo „matrace“. Ale jak velkou matraci vlastně chci? Budu bydlet sama, takže jednolůžkovou matraci? Nebo nějakou větší? A na kolik kilo? Je tam měkká, střední a tvrdá. Střední je od 80 kg. To já nemám. Mám něco přes 60. Ale co když ta měkká bude až moc měkká…? Měla jsem dilema. A to jsem kupovala jen matraci. Co budu dělat, až si jednou budu kupovat nábytek do celého bytu?

Nakonec jsem se rozhodla pro matraci 140 x 200 a středně tvrdou. Objednala jsem ji z internetu za necelých 150 eur. Měla mi přijít koncem ledna. Se spolubydlící jsem se ale už bavila a ta mi řekla, že není problém mi matraci schovat. Jen doufám, že do prvního února opravdu přijde. Jinak se nebudu moct nastěhovat.

Matrace mi nakonec přišla 30. ledna. Marta, moje spolubydlící, která mi pronajímala pokoj, mi poslala zprávu hned, jakmile ji převzala. Prý se na ni můžu přijít podívat. Její bývalá spolubydlící jí právě odevzdala klíče od pokoje, tak mi je aspoň zrovna dá.

A tak jsem se ten den rozjela k novému bytu, který se nacházel na jihu Mnichova kousek od zastávky metra Aidenbachstrasse. Bylo to kousek za městem, ale pořád tam ještě jezdilo metro. Sice jen každých dvacet minut, ale i tak to byla veliká výhoda. V létě jsem plánovala jezdit na kole.

Vyšla jsem z metra a procházela stromovou alejí. Vypadalo to tu jako někde na vesnici, ne jako ve městě. Přesně to, co jsem hledala. Ticho a klid.

Přišla jsem až k bytovému domu a zazvonila jsem na zvonek. Marta mi otevřela dveře a já vyběhla do prvního

patra. Náš bytový dům měl jen dvě patra. Neměli jsme nad sebou sousedy. O to větší šance byla, že tady bude klid.

„Ahoj, pojď dál.“ pozdravila mě Marta ve dveřích.

„Díky.“ usmála jsem se na ni a zula si boty, než jsem vstoupila.

„Tady, klíče od bytu a tohle je klíč od tvého pokoje.“ podávala mi svazek klíčů. „Matraci jsem ti dala už přímo do tvého pokoje.“ oznámila mi ještě.

„To je super.“

Vstoupila jsem do prázdného pokoje. Byl tak prostorný a tak světlý! Podívala jsem se na váleček na zemi. Moje matrace. Vytáhla jsem instrukce a zjistila jsem, že matraci musím otevřít a nechat 48 hodin nasát vzduch. Paráda, aspoň mám jistotu, že po víkendu bude matrace připravená a nic mi nebrání v tom, abych se sem nastěhovala. Zaradovala jsem se.

Z bytu jsem šla do práce. Měla jsem odpolední směnu. Čekala mě moje poslední směna. Poslední den v hotelu *Bayern Inn*. Nemohla jsem tomu uvěřit. Po víkendu začínám pracovat v nové práci!

Po cestě jsem zkontrolovala mobil. Psala mi moje sestra. *Ahoj Adi, jak se daří?*

Ahoj Evi, právě jsem na cestě do práce. Dnes mě čeká můj poslední den! Jsem nadšená. Juchů!

Bylo to smutné, ale dneska to bylo opravdu poprvé, co jsem se do práce těšila. Jindy jsem tam chodila zoufalá se smíšenými pocity.

No, konečně vypadneš z té hrozné práce. A co plánuješ pak?

Kurz němčiny. A pak v září zkoušky. Když je dám, budu mít oficiální certifikát z němčiny a můžu se vrátit domů!

To je super plán!

Na recepci na mě čekal kolega z Peru, Manolo. Byl v dobré náladě.

„Ahoj Adélo! Dneska je tvůj poslední den!“ usmál se na mě.

„Ano, už se moc těším do nové práce.“ řekla jsem popravdě.

„Už se ti podařilo něco najít?“ divil se kolega.

„Ano, začínám hned v pondělí. Mám mít týdenní školení a po něm mi řeknou, jestli mě přijmou.“

„Ty to zvládneš, jsi šikovná.“ povzbuzoval mě Manolo. „A když ne, vždycky se můžeš vrátit sem.“ řekl z legrace. Pro mě to byla ale noční můra. Do hotelu *Bayern Inn* se už nikdy rozhodně vracet nebudu.

Manolo mi popřál hodně štěstí a rozloučil se se mnou. Zůstala jsem na recepci sama. A protože jsme neměli žádné nové rezervace, jen jsem zkontrolovala, kolik máme příjezdů a zda jsou všem hostům přiděleny pokoje. Pak jsem se podívala na *Facebook,* jestli mi náhodou někdo nepsal, a uviděla jsem tam zprávu od Yuke. Zaradovala jsem se.

Ahoj Adélo, dneska budeme mít vystoupení s anklungem v Eine Welt Haus v sedm hodin. Nechceš se na nás přijít podívat?

Moc mě zpráva od Yuke potěšila. Zve mě na jejich vystoupení! Ale já jsem bohužel měla odpolední, a tak jsem nemohla přijít.

Ahoj Yuke, děkuji za pozvání, ale sedím bohužel na recepci. Mám odpolední směnu až do 11 do večera.

Yuke mi během chvilky zase odpověděla: *To nevadí, příští měsíc budeme mít zase vystoupení. Tak ti dám vědět s předstihem, abys mohla přijít. Hehehe. Krásný víkend, uvidíme se v úterý na kurzu!*

S Yuke se z nás staly kamarádky od první chvíle, co jsme se setkaly. Už i na druhé lekci jsme se automaticky posadily spolu a úlohy ve dvojicích jsme dělaly společně.

Zavřela jsem *Facebook* a pustila jsem se do sledování svého oblíbeného seriálu *Ticket nach Berlín*. Byl to seriál, díky kterému jsem se už několik týdnů zdokonalovala v němčině. Dneska mě čekal poslední díl. Jak příhodné!

Na chvíli jsem se zamyslela. Cítila jsem melancholii. Celý rok jsem tady pracovala. Tolik stresu, tolik těžkostí. A teď je po všem. Ale i když jsem tady neprožila snad jediný světlý okamžik, stejně bych nic z toho celého roku nezměnila. Práce tady mi dala důvěru ve své schopnosti. Posílila mě. Stala jsem se nezávislou. Rozvinula jsem tu své organizační schopnosti. Naučila jsem se říkat „ne“, stát si za svým. Ten rok tady byl neuvěřitelná dřina, ale já jsem to zvládla. A teď už jsem připravená na vše.

3. V nové práci

Prvního února jsem se ocitla v nové práci. Ani nevím, jak jsem k ní přišla. Ještě jsem ani nestihla udělat pohovor. Firma si mě prostě našla na stránkách úřadu práce a nabídla mi školení s možností podepsání pracovní smlouvy. Se všemi mými podmínkami souhlasili. Hlavně jsem chtěla odsouhlasit plat. Už jsem nechtěla pracovat za tak mizerný plat, jaký jsem měla na recepci.

S nikým z firmy jsem se zatím neznala osobně. O to víc jsem byla na svou novou práci a na kolegy zvědavá.

A tak jsem v osm hodin ráno zvonila na dveře dvoupatrové budovy, na které byl velký zelený nápis *OI Clients*. Dočetla jsem se o této firmě, že se zabývá online identifikací zákazníků. Co přesně jsem ale měla dělat, jsem se měla dozvědět až na školení.

Přivítal mě mladý kluk – mohlo mu být něco kolem třiceti let.

„Ahoj, jsem Adéla a jdu na školení.“ oznámila jsem mu už ve dveřích.

„Ahoj Adélo, pojď dál. Já jsem János.“

Následovala jsem kluka po schodech nahoru. V prvním patře byla kuchyňka. „Posaď se a dej si kávu, než začneme. Máme tady i nějaké koblihy, tak si klidně vezmi.“ nabídl mi.

To jsem opravdu nečekala a byla jsem příjemně překvapená. Největší radost mi udělal kávovar. Vypadalo to, že tu měli zaměstnanci kávu zdarma. Můj sen!

János mi ukázal, kde co je. Vysvětlil mi, že jakmile dopiju kávu, mám dát hrníček do myčky. Ten, kdo naplní

myčku, ji jednoduše zapne a ráno ji naše recepční zase vyskládá. To mi připadalo celkem logické.

János mi taky vysvětlil, jak funguje kávovar. Řekl mi, že šlehač mléka nefunguje, takže si mám nalévat jen studené mléko – pokud jsem zvyklá pít kávu s mlékem. Mléko kupuje firma. Pokud dojde, mám to nahlásit recepční a ta se postará o to, aby se koupilo nové.

Ještě než mi stihl János povědět víc, znovu zazvonil zvonek. Asi další účastník, pomyslela jsem si. János odběhl a nechal mě v kuchyni samotnou.

Rozhlédla jsem se. Kuchyně byla moderně vybavená. V levém rohu od dveří stál kávovar, myčka a lednička. Napravo bylo okno a u něj dva stolky. Udělala jsem si kávu a posadila se s ní ke stolu. Čekala jsem, co bude dál. Byla jsem očividně první, kdo přišel. Školení totiž mělo začít až o půl deváté.

János přivedl dalšího účastníka: Adina. Byl z Bosny. Byl to informatik, ale zatím neuměl dobře německy, takže si tu nemohl najít práci. A tak se zaregistroval na úřad práce, odkud ho firma kontaktovala. Stejně jako mě.

Postupně jsme se scházeli v kuchyni: Florian z Německa, Ozan z Turecka, Marie z Francie, Elena z Itálie, Thomas z Makedonie a Johan z Německa. Se mnou nás tedy bylo dohromady osm. Ještě jsme se ani nestihli dát pořádně do řeči, když nás János zavolal do konferenční místnosti.

Představil se nám. Pocházel z Maďarska a už dva roky bylo jeho úkolem školit nové zaměstnance. Firma *OI Clients* byla poměrně mladá firma; její provoz byl zahájen teprve před třemi lety. Rok se testovaly nové programy a technologie a před dvěma lety firma oficiálně začala

pracovat s bankami, aby pro ně zprostředkovala online identifikaci zákazníků. A co to ta online identifikace vlastně je?

Náplní naší práce bylo přijmout online video hovor, seznámit zákazníka s podmínkami ochrany soukromí, zkontrolovat jeho občanský průkaz nebo pas a postupnými kroky dojít až k uzavření smlouvy s bankou (ať už se jednalo o otevření účtu nebo o úvěr).

Znělo to zajímavě. János nám na začátku pustil nahrávku z opravdového rozhovoru, abychom viděli, jak to všechno probíhá. Trvala asi jenom pět minut. Jednalo se o kontrolu různých bezpečnostních prvků na německém občanském průkazu. Pak nám ukázal databázi se všemi pasy a občanskými průkazy z celého světa. Německo má prý nejvíce bezpečnostních prvků na občanském průkazu ze všech. No to bylo něco!

„Nebojte se, nemusíte se to všechno učit nazpaměť." uklidňoval nás János, když viděl naše zděšené tváře. „Budete mít tuto databázi po ruce a když vám někdo zavolá, tak si ji otevřete a můžete si znaky zkontrolovat." vysvětlil nám. „Navíc poté, co provedete nahrávku a uzavřete smlouvu, veškerá dokumentace poputuje k supervizorovi, který zkontroluje správnost údajů. Takže vlastně nemůžete udělat nic špatně." To nás uklidnilo. Aspoň mě.

Školení pokračovalo. Končili jsme až v pět hodin večer. Já jsem za celý den vypila asi pět káv, takže když jsem konečně ulehla po celém dlouhém dni na svou matraci v novém bytě, nemohla jsem se divit, že jsem až do půlnoci nemohla usnout. Navíc jsem byla plná radosti a elánu. V nové práci se mi líbilo víc, než jsem očekávala. Všichni

mí kolegové byli mladí, každý byl z jiného koutu světa a hodně jsme si spolu rozuměli. Byla jsem přesvědčena, že budeme tvořit skvělý tým.

Když jsem druhý den jela do práce, uviděla jsem, že mi píše moje sestra. Ptala se mě, jak bylo v nové práci.

Bylo to tam super. Mám úžasné kolegy, a i práce mě snad bude bavit. Včera jsme začali se školením.

Tak to jsem moc ráda. A co Tim?

Na tuto otázku jsem nechtěla odpovídat. Povzdechla jsem si a nakonec jsem se dala do psaní dlouhé zprávy: *My jsme se s Timem rozešli. Přestal platit dluhy a už mu přišlo oznámení od soudu. Když nebude platit, půjde do vězení. Takže jsem od něj odešla. Od minulého týdne bydlím s jednou holkou z Polska ve sdílené domácnosti. Ale třeba se Tim ještě probere, když tam teď nebudu. Myslím, že potřebuje být chvíli sám. Bylo toho na něj moc – s odvykáním na cigaretách a se stresem v práci. Možná potřebuje prostě jen čas.*

Zprávu jsem odeslala a zadívala se z okna autobusu. Půl roku jsme byli spolu. Půl roku jsem se mu snažila pomoct. Tolik úsilí jsem do toho všeho vložila. A kvůli čemu? Stálo mi to za to?

Pípl mi mobil. Další zpráva od Evy. *No, vidím, že prožíváš krušné chvíle. Tak snad to nějak zvládnete. A když ne, tak Tim není poslední chlap na světě. Tak se drž.*

Věděla jsem, že má pravdu. Ale už jsem nehodlala riskovat další vztah. Kluci, které jsem tu poznala, byli sice zábavní, starostliví a sympatičtí, ale já jim nerozuměla. Ráda jsem s nimi trávila čas. Jenomže vždycky v momentě, kdy jsme si spolu něco začali, se všechno zkomplikovalo. A já jsem nechápala proč. A rozhodně jsem to neměla v plánu

zjistit. Nechtěla jsem si komplikovat už tak komplikovaný život. Pro jednou jsem byla ráda, že si nemusím lámat hlavu se vztahy. Byla jsem v Mnichově. Svobodná a připravená na další dobrodružství.

4. Hra na anklung

V sobotu odpoledne jsme se sešli s Timovou maminkou. Pořád jsem naši schůzku odkládala, ale bylo mi jasné, že jí s Timem musíme oznámit, že se rozcházíme. Bylo to vůči ní fér. A tak, i když se mi vůbec nechtělo, jsem v sobotu odpoledne přijela za Timem. Společně jsme se vydali za jeho maminkou.

„No, konečně jste si na mě udělali čas.“ řekla nám Timova maminka vyčítavě ve dveřích a podívala se na mě. Bylo mi jasné, že ta výtka patří mně.

Vešli jsme dovnitř a posadili se ke stolu v jídelně. Tam už byla připravená překapávaná káva a bábovka. Vypadalo to lákavě, ale mě chuť na jídlo přešla hned, jakmile jsem si vzpomněla, proč jsme sem s Timem vlastně přišli.

Timova maminka nám nalila kávu a každý dostal kousek bábovky.

„Tak jak se máte?“ vyptávala se.

Ani Timovi ani mně se nechtělo začínat s tématem stěhování, a tak jsem Timově mamince začala raději povídat o své nové práci. Byla jsem hrozně nervózní. Jak to Timova maminka vezme, že už nebydlíme spolu?

Pak se řeč stočila k Timovým financím. To bylo téma, kterého jsem se obávala.

„Mami, já jsem se rozhodl, že už za mě nic řešit nemusíš. Všechno si budu platit sám, už jsem dospělý.“ řekl Tim, z čehož byla Timova maminka překvapená. A já popravdě taky.

„No dobře. Jestli to všechno zvládáš, tak jsem za to jenom ráda.“

Na chvíli jsme se odmlčeli. Pak se Timova maminka podívala na mě. Asi chtěla, abych k tomu taky něco řekla. Ale mě zrovna nic nenapadalo. A tak jsem radši rychle vypila kávu a prázdný šálek s talířkem odnesla do kuchyně. Rozhodla jsem se, že jí o svém stěhování nepovím. Tim jí to bude muset říct sám. Anebo ne.

Rozloučili jsme se a já jsem se vydala zpátky do Sollnu. Sem jsem už neměla v úmyslu se vracet. Ani abych pozdravila Timovu maminku.

V neděli jsem měla volno a rozhodla jsem se přijet podívat na hru na *anklung*. S Yuke jsme se dohodly, že se sejdeme na stanici metra *Giselastrasse*, abychom na místo, kde holky nacvičují, přišly společně.

Mělo se začít ve čtyři hodiny, ale když jsme přišly o půl páté, byly tam zatím jen dvě holky: Rumi a Aya.

Holky se mezi sebou pozdravily v indonéštině a Yuke mě představila. Za okamžik přišel i starší pán z Německa, který celou skupinu organizoval. A s ním starší paní z Indonésie, která hrála na klavír, a tak doprovázela hru na *anklung*.

Se starším pánem jsem se dala do řeči, zatímco jsme čekali na zbytek skupiny. František – tak se jmenoval – se tenkrát zamiloval do jedné dívky z Indonésie. Vzali se a společně bydleli několik let v Indonésii. Tam se seznámil s *anklungem*. Naučil se na něj hrát a pak, když se vrátil do Mnichova, začal organizovat různé koncerty. Teď už mu bylo něco přes padesát. Měl dvě dospělé dcery, které žily v Norimberku.

Kolem páté hodiny jsme konečně byli v plném počtu a mohlo se začít nacvičovat. S čím jsem ale nepočítala, bylo,

že budu taky hrát. Dostala jsem do ruky nástroj číslo čtyři a noty. Yuke mi vysvětlila, jak se na nástroj hraje, a ukázala mi v notách, kdy mám začít hrát. Sama si vzala anklung s tím samým číslem, aby mě mohla doprovázet a abychom mohly hrát spolu. Byla to zábava! Sice jsem byla trochu nervózní, abych to holkám nepokazila, ale po půlhodině jsem pochopila, jak funguje hra na anklung, a mohla jsem se začít trefovat do rytmu.

Čas s holkami mi rychle utekl. Hra na *anklung* mě moc bavila. Holky byly veselé a pořád jsme se smály. Bylo to opravdu jako balzám na duši.

Když jsme se začali rozcházet, Yuke se mě zeptala, jestli bych s nimi nechtěla jít do indonéské restaurace. Ráda jsem souhlasila.

V restauraci jsme si objednaly pikantní masovou směs. Přinesli nám ji syrovou na pánvičce. U každého stolu byl malý vařič, na kterém jsme si měly samy připravit směs tak, jak ji máme rády. Když byla směs hotová, odebrala jsem si porci pro sebe a holky si tam ještě přidaly celou láhev chilli omáčky. Když jsem směs ochutnala, byla moc dobrá, ale na můj vkus až příliš ostrá. A ony si tam ještě přidaly chilli?

Večeřely jsme a smály se. Holky se mezi sebou bavily v indonéštině, ale mě to nevadilo. Ráda jsem poslouchala cizí jazyky, i když jsem jim nerozuměla.

Rumi studovala informatiku a z nás tří uměla německy nejlíp. Bavily jsme se o příštím vystoupení, které se bude konat za dva měsíce. Ptala se, jestli bych s nimi chtěla chodit pravidelně cvičit, abych pak taky mohla vystupovat. Slíbila jsem, že budu pravidelně chodit cvičit a taky s nimi můžu vystupovat. Snad se brzy naučím hrát na anklung.

Na byt jsem se dostala až v devět večer. Byl to akorát tak čas, abych si šla lehnout a připravit se na další den v práci. V pátek mi totiž už skončilo školení a v pondělí jsem měla začít pracovat.

5. Na pozici agenta specialisty

Oficiálně jsem měla ve smlouvě pozici *Agent specialista*. A můj plat skutečně činil 1.700 eur měsíčně. Smlouvu jsem podepisovala s holkou z personalistiky.

„Nikomu, prosím, neříkej o výši svého platu, ano? Všichni tady mají plat 1.400 eur při nástupu. Ty ho máš ale vyšší, protože budeš přijímat nejen hovory v němčině a angličtině, ale taky ve španělštině a češtině.“ sdělovala mi Carmen.

„Dobře.“ souhlasila jsem. V žádné z firem, ve kterých jsem dřív pracovala, jsem se s nikým nikdy nebavila o výši platu, takže jsem v tom neviděla problém.

„Smlouva je na půl roku. Po půl roce prověříme tvou pozici a tvůj plat a v případě, že s tebou budeme spokojeni, podepíšeme smlouvu na neurčito.“ dodala ještě.

S tím jsem taky neměla problém. Když mi to vyjde, tak se za půl roku naučím perfektně německy, udělám si zkoušky na úrovni C1 a pomažu pěkně domů do Čech. Se svým plánem jsem se jí ale nesvěřila.

Podepsanou smlouvu jsem vrátila Carmen.

„Doufám, že se ti u nás bude líbit a že vytvoříte parádní tým.“ popřála mi na závěr.

Poděkovala jsem jí a zvedla se k odchodu. Právě v té chvíli do pracovny vešel János.

„Už na tebe čekáme. Všichni už smlouvu podepsali a teď můžeme oficiálně začít.“ János vypadal natěšeně. Byla jsem ráda, že ho práce tak baví a naplňuje. Snad bude práce tady těšit i mě, pomyslela jsem si.

Všichni noví uchazeči jsme se sešli na konci patra u dveří s kódem. Skoro celé patro byla jedna veliká místnost

s několika pracovními stoly u okna. U nich seděli různí pracovníci, které jsme ale ještě neznali.

„Teď si každý zvolte šestimístný kód. Do této místnosti můžete vstoupit pouze vy a vaši kolegové; nikdo jiný se tam nedostane. Pokaždé, když použijete kód, uvidíme v systému, kdo je uvnitř. Kód nikomu nesdělujte." poučil nás János.

Šestimístný kód? Co tam mám zadat? Tak narychlo…Rozhodla jsem se pro prvních šest číslic svého telefonního čísla. Takhle to aspoň nezapomenu.

Když jsme si všichni navolili svoje kódy, konečně jsme mohli dovnitř. První dvě hodiny jsme měli sedět s kolegy, kteří tu už delší dobu pracují, aby nás zaučili. Zbytek pracovní doby jsme měli vést videohovory sami.

János mě posadil vedle blonďatého kluka z Německa. Mohlo mu být tak maximálně osmnáct. Ani to ne, typovala jsem.

„Ahoj, já jsem Sebastián." představil se mi.

„Ahoj, Adéla."

To už mi ale Sebastián ukázal, abych byla ticho, protože právě přijímal videohovor od německého klienta.

„Dobrý den, vítejte v online identifikaci. Chcete se identifikovat pro otevření bankovního účtu u *Fidobank*. Je to tak?"

Text Sebastianovi automaticky naskakoval v aplikaci pod políčkem s videem klienta.

„Ano, je to tak." souhlasil klient.

„Souhlasíte, že tento hovor může být nahráván?"

„Ano."

„Poprosím Vás o Vaše jméno a příjmení." pokračoval Sebastian.

„Michael Mayer.“

„Můžete mi prosím ukázat svůj doklad totožnosti?“

Pán měl připravený svůj občanský průkaz. Než začal videohovor, aplikace ho sama požádala, aby si přichystal doklad totožnosti, aby ho pak nemusel během hovoru hledat.

Sebastián si otevřel databázi s doklady totožnosti. Určitě už to znal nazpaměť, ale chtěl mi ukázat, jak postupovat, když začnu vést videohovory já. Ukázal mi myší všechny bezpečnostní prvky, které je třeba zkontrolovat.

„Zapnu Vám světlo na mobilu. Prosím, naklánějte svůj občanský průkaz pomalu do všech stran, abych mohl zkontrolovat bezpečnostní prvky.“

Sebastián pomocí tlačítka zapnul světlo na mobilu klienta. Ten nakláněl pomalu svůj občanský průkaz a my jsme tak mohli zkontrolovat všechny bezpečnostní prvky.

„To je dobré, moc děkuji. Teď ještě otočte průkaz, ať se podívám i na druhou stranu.“

Sebastian zkontroloval bezpečnostní prvky na druhé straně a pokračoval dál v procesu.

„Tak, teď jsem Vám poslal potvrzovací SMS zprávu na mobil, kterou mi prosím nadiktujte.“ oznámil Sebastián a tím jsme se dostali do finální fáze.

„Sedm, čtyři, osm, malé ef, malé á, osm, dva.“

Sebastián zadal kód do softwaru a zmáčkl tlačítko „Potvrdit“. Smlouva se tímto uzavřela.

„Děkujeme za Váš hovor. Požadavek na uzavření smlouvy jsme přeposlali našemu vedoucímu, který Vás během tohoto týdne bude informovat o dalším postupu. Pokud nám budou chybět nějaké informace, dáme Vám

vědět. Děkujeme a přejeme hezký den.“ shrnul to Sebastián.

Pán se taky rozloučil a hovor skončil. Vypadalo to jednoduše.

„Není na tom nic těžkého. Teď se na mě budeš chvíli dívat a pak se vystřídáme. Budu sedět u tebe, a když něco nebudeš vědět, tak se mě zeptáš.“ slíbil Sebastián a já jsem se uklidnila.

Ten den jsem měla snad padesát videohovorů. Všechny fráze už jsem znala nazpaměť, a tak není divu, že se mi o videohovorech zdálo celou noc a budila jsem se celá propocená ze spaní.

6. Zápas FC Bayern

Ve středu jsme s Timem jeli na zápas FC Bayern. Koupila jsem mu lístky jako dárek na Vánoce. Chtěli jsme tam jít společně, když jsme ještě bydleli spolu. Když jsem se odstěhovala, myslela jsem si, že tam Tim pojede s někým jiným. Překvapilo mě, když mi v pondělí napsal, jestli s tím zápasem počítám.

Sešli jsme se na Mariánském náměstí a odtud jsme nastoupili do metra U6, které nás přivezlo téměř až ke stadionu. Vystoupili jsme na zastávce *Fröttmaning*. Už po cestě bylo v metru veselo. Fanoušci FC Bayern zpívali a tančili a hlavně hodně pili. Bylo nás v metru tolik, že na posledních zastávkách před stadionem už metro ani nezastavovalo. Víc lidí by se tam nevešlo.

Když jsme vystoupili, začalo poprchat. Mě byla hodně velká zima a byla jsem na sebe naštvaná, že jsem raději nekoupila lístky na nějaký zápas na jaře. Ale to se bohužel už nedalo změnit. A tak jsem doufala, že na stadionu nezmrznu.

Po cestě jsme se zastavili ve stánku s občerstvením a já jsem se rozhodla, že si dám párek v rohlíku. Na stadionu bude určitě hrozně draho. Tim mě ku podivu na párek v rohlíku a na pivo pozval. To se ještě nikdy nestalo, aby za mě něco platil. Byla jsem ohromená. Takže mu to odloučení opravdu pomohlo, zaradovala jsem se. Tim si dal taky párek v rohlíku. Ten jsme snědli na místě a s plechovkou piva jsme se vydali dál.

Seděli jsme v horních řadách skoro na středu hřiště, takže jsme měli dobrý výhled na obě strany. Já jsem si ještě na poslední chvíli koupila teplý podsedák za 50 eur se

symbolem FC Bayern. Nedokázala jsem si představit, že bych seděla na studeném betonu skoro dvě hodiny.

Zápas začal. Půl hodiny se nic nedělo. Týmy si předávaly balón, žádné šance, žádné fauly, žádné penalty. Prostě obyčejný zápas. Nikdo nefandil. Všichni seděli, povídali si a jako by se mimochodem dívali na zápas. Jako kdybychom seděli někde v hospodě, a ne na stadionu. Tak tohle by se ve Španělsku nemohlo stát. Tam to všichni prožívali, povzbuzovali, fandili. Tady ne. Ani jsem neměla pocit, že jsem na stadionu. Klidně jsme mohli sedět na Mariánském náměstí a sledovat fotbal na plátně. A za tohle jsem zaplatila takový majlant?

Tim se zapovídal s nějakým fanouškem za sebou a zrovna v té chvíli dali FC Bayern gól. A Tim ho neviděl! Jediný gól toho večera a Tim ho propásl. A ani ho to nemrzelo. Nikdo nejásal. Jejich oblíbený tým dal gól a jediné, na co se Němci zmohli, bylo zatleskat. A konec. Žádný jásot, žádné ovace. Byla jsem nepříčetná. Tohle je nějaká fotbalová atmosféra? Ach jo. Zápas skončil 1 – 0 pro FC Bayern. A já jsem si slíbila, že už v životě na žádný fotbalový zápas v Německu nepůjdu.

Druhý den v práci jsem si povídala s Floriánem o svém zážitku. Popisovala jsem mu své zklamání ze zápasu.

„Tady to lidi tak neprožívají jako ve Španělsku.“ vysvětlil mi Florián. Sám nebyl příznivcem fotbalu, ale věděl, že španělský temperament se nedá srovnávat s tím německým. „Na důležité zápasy se lístky sehnat nedají. A tam je úplně jiná atmosféra.“

„No, já už na žádný zápas tady v Německu rozhodně nepůjdu.“ shrnula jsem.

Florian se jen zasmál.

„Měli bychom jít do naší *temné komnaty*, ať nepřijdeme pozdě.“ řekl tajemně.

Usmála jsem se. Pojmenování „temná komnata“ bylo příhodné pro místnost, ve které jsme pracovali. Měli jsme jen jedno malé okno (asi aby se tam nikdo nevloupal) a než se rozsvítila světla, byla tam neuvěřitelná tma.

Do naší temné komnaty jsem si vzala flašku s vodou a jablko (i když jsem věděla, že nebudu mít čas se do něj zakousnout). Nemohli jsme si s sebou brát ani mobily, ani cennosti. Všechno jsme měli uzamčené ve skříňce. Florian zadal svůj kód a společně jsme vstoupili.

Už druhý den jsem sama přijímala videohovory. János byl neustále s námi, kdyby někdo potřeboval pomoc, ale vesměs jsme už všechny videohovory zvládali sami.

Já jsem měla své místo vedle Ozana, kluka z Turecka. Ten byl tento týden v práci od dvou do osmi do večera. Já jsem měla s Florianem a Adinem ranní směnu od osmi do čtyř. Pracovali jsme jen sedm a půl hodiny. Měli jsme půl hodiny na oběd nebo na večeři.

Tím, že jsem měla dvakrát týdně odpoledne kurz němčiny, jsem mohla pracovat jen na dopolední směně. Tak to stálo ve smlouvě. Jak mi skončí kurz němčiny, začnu dělat i odpolední. Ale já plánovala zapsat se na další kurz s úrovní C1, takže tu odpolední směnu snad zase nějak obejdu. Odpolední směny na recepci v hotelu mi úplně stačily a neměla jsem v plánu ještě někdy sedět v práci do večera.

Posadila jsem se na své místo a zapnula počítač. Přihlásila jsem se do systému, nasadila jsem si sluchátka a počkala, až se mi načte aplikace pro online identifikaci.

Trvalo to asi pět minut. Pak už jsem se mohla přihlásit do aplikace a počkat, až mi přijde nějaký hovor. Asi deset sekund po přihlášení mi přišel požadavek na videohovor ve španělštině. Paráda. Zopakuji si španělštinu. Zaradovala jsem se a přijala jsem hovor.

„Dobrý den, vítejte u online identifikace. Já jsem Marie a budu Vás celým procesem doprovázet.“ přečetla jsem ve španělštině to, co mi stálo na obrazovce.

Každý z agentů si už během školení měl určit jméno, pod kterým se bude představovat. Vedení trvalo na tom, že se nesmíme představovat pod svými pravými jmény.

„Můžete mi prosím sdělit Vaše jméno a příjmení?“

„Juan González Blanco.“

„A můžete mi potvrdit, že se chcete identifikovat pro založení bankovního účtu u *S3Bank*?“

„Ano.“

„Tenhle videohovor bude nahráván. Je to pro Vás v pořádku?“

Jakmile klient souhlasil, mohla jsem pokračovat v procesu. Otevřela jsem si databázi s doklady totožnosti z celého světa a nastudovala jsem si, jaké bezpečnostní znaky má španělský občanský průkaz. Podařilo se mi je naštěstí nafotit bez problémů. Jen závěrečná SMS zpráva klientovi pořád ne a ne přijít. Naštěstí v tu chvíli přišel János.

„Na chvíli vypnu audio a video a pokusím se zjistit, co se děje.“ oznámila jsem klientovi na druhé straně a zamávala na Jánose, což pochopil správně jako že za mnou má přijít.

„Klientovi nepřišla SMS zpráva. Už mám ten proces skoro hotový.“ sdělila jsem mu zoufale.

„Řekni mu, ať jde k oknu nebo někam, kde má lepší signál.“ poradil mi János.

Zapnula jsem znovu audio i video. „Mohl byste zkusit jít k oknu nebo vyběhnout před dům? Možná máte špatný signál.“ poradila jsem mu.

Pán šel i s mobilem na terasu. Asi za deset sekund jsem slyšela pípnout zprávu.

„Už to přišlo.“ oznámil mi nezaujatě a já jsem si ohromně oddechla.

„Můžete mi ten kód nadiktovat?“ poprosila jsem ho.

Zadala jsem kód, který mi klient nadiktoval, a úspěšně jsem dokončila proces. Paráda! První registrace toho dne proběhla úspěšně.

Rozloučila jsem se s klientem a popřála mu hezký den.

„Tak co? Zvládla jsi to?“ ptal se mě János se zájmem.

„Ano, děkuju.“

János byl skvělý. Nevím, co bych si bez něj počala. Vždycky mi poradil, když jsem si nevěděla rady, a vždycky měl dobrou náladu. Povzbuzoval svůj tým. Dělal svou práci opravdu úžasně.

Od toho momentu mi vstupoval jeden videohovor za druhým a než jsem se nadála, bylo dvanáct hodin a měla jsem pauzu na oběd. Odhlásila jsem se ze systému a vyšla z temné komnaty. V kuchyni jsem potkala Adina – kolegu z Bosny. Vytáhla jsem jídlo z lednice a dala ho do mikrovlnky. Včera jsem si na večeři vařila těstoviny, tak jsem si jednu porci vzala jako oběd na dnešek. Posadila jsem se k Adinovi.

„Tak co, jak to zvládáš?“ zeptala jsem se se zájmem.

„Ale jo, celkem dobře. Je to pro mě něco nového a zajímavého.“

„Ty chodíš taky na nějaký kurz němčiny?“ zajímala jsem se.

„Ano, zapsal jsem se na kurz na Volkshochschule pro informatiky.“

„Jé, já taky chodím na Volkshochschule. Ale se zaměřením na ekonomiku a management. Je to tam super. Mám to dvakrát týdně. A jakou máš úroveň němčiny?“

„Já už mám C1.“

„Tak to jsi na tom líp než já. Teď mám kurz B2, ale v dubnu se chci přihlásit na C1 a pak si udělat certifikát. Jen doufám, že v práci s tím nebude problém.“

„Neboj. Určitě nám vyjdou vstříc. Vždyť i pro firmu je přínos, že má pracovníky, kteří se mezi sebou dorozumí.“ mrkl na mě Adin.

Oficiálně se v naší firmě mluvilo anglicky. Ale anglicky moji kolegové uměli ještě hůř než německy. Bylo to legrační. Tenkrát jsme dostávali hromadu informačních e-mailů, ze kterých nebyl nikdo chytrý. A tak jsme je vždycky úspěšně ignorovali. Aspoň do doby, než nám János vysvětlil, co se od nás očekává.

Podívala jsem se na svůj mobil a viděla, že tam mám zprávu od Tima: *Nechceš jet o víkendu do Norimberku? Koupím jízdenky.*

Na víkend jsem neměla žádné plány a vyjet někam z Mnichova mi přišlo jako dobrý nápad.

Můžu v sobotu. V neděli hraji na anklung. Odpověděla jsem mu.

Co je to anklung?

Pak ti to povím. Odpověděla jsem Timovi. Bylo mi jasné, že neví, co je anklung.

Bylo fajn s ním trávit volný čas. I když už jsme nebyli spolu, byla jsem s ním ráda a ráda jsem s ním cestovala. A teď, když už jsem si nemusela dělat starosti o naši společnou budoucnost, bylo to pro mě mnohem snazší. Mohla jsem si užívat každý okamžik s Timem.

Odpoledne jsem jela na kurz němčiny přímo z práce. Seděla jsem v autobuse a pozorovala zimní Mnichov. Byla sice teprve půlka února, ale všechen sníh už roztál. Taky dobře. Aspoň budu moct co nevidět začít jezdit na kole. Metrem a autobusem to bylo holé utrpení.

Chvíli jsem zvažovala, že bych si ještě zajela do hor. Tento rok jsem lyžovala jen jednou. Ale samotné se mi tam nechtělo. Třeba příští rok…zarazila jsem se. Opravdu zvažuji, že tady zůstanu ještě další rok? A proč ne? Našla jsem práci, která mě baví. A i s Martou v bytě to zatím fungovalo. Co mě čeká doma?

Opřela jsem si hlavu o okno. Neměla jsem žádný plán. Už od dětství jsem plánovala, že si najdu přítele, vdám se a budu mít děti. A teď jsem byla v Mnichově a nemínila jsem řešit, co bude za rok. Nebo za dva. Jestli se vdám. Jestli najdu nějakého přítele. Prostě rok svobody. Budu pracovat, chodit s přáteli ven, užívat si života. Nezní tohle jako skvělý plán?